

Grešna duša

Živela je mati, ki je imela mnogo otrok. Vzgajala jih je v strahu božjem, pri tem pa je včasih pozabila skrbeti za lastno dušo. Zbolela je in umrla. Njeno telo še ni bilo na mrtvaškem odru, ko je njena duša že stala pred nebesi.

Potrkala je na vrata.

»Kdo je?« se je oglasil sveti Peter.

»Duša, ki bi rada gledala Boga.«

Sveti Peter je odprl, gledal in ni bil nič kaj zadovoljen. Duša ni bila tako čista in bela kakor sneg, da bi smela naravnost v nebeško kraljestvo.

»Joj!« je zavpila mati. »Kaj sem storila?«

»Treh grehov se nisi spovedala ne se zanje spokorila,« je odgovoril sveti Peter.

»Oh, kaj bo zdaj z menoj?«

»V vice pojdeš za tisoč in še za tisoč let. Potem pridi in zopet potrkaj na vrata.«

Mati je bila potrta in žalostna. Toliko je na zemlji trpela in skrbela, težko čakala, da vidi Boga, zdaj pa mora v vice za tisoč in še za tisoč let.

Svetemu Petru se je zasmilila.

»Pojdi, grešna duša«, ji je rekel, »pojdi po tej stezi! Dospela boš do treh prepadov, ki so jih izkopali trije tvoji grehi. Ako jih preskočiš ali preletiš, prideš tudi v nebesa.«

Odšla je po stezi, ki ji jo je pokazal sv. Peter. Prišla je do prvega prepada, bil je globok in širok, ni ga mogla preskočiti, ne preleteti.

»Otroci moji!« je zavpila, kakor da jih kliče na pomoč.

Tedaj se je čez prepad vzpela bela vrv. Spletena je bila iz misli njenih otrok, ki je niso pozabili.

Mati je stopila čez belo brv, šla je dalje po stezi, prišla do drugega prepada. Ta je bil širji in globlji od prejšnjega. Ne bi ga mogla preskočiti ne preleteti.

Še preden je od žalosti znova zavpila, je že peljala čez prepad srebrna brv. Nastala je iz solza njenih otrok, ki so za njo žalovali, ker so jo ljubili.

Hodila je in hodila, prišla je do tretjega prepada. Ta je bil najširji in najgloblji. Ni mu bilo videti do dna ne na drugi breg.

Stala je ob njegovem robu in glej, že je držal na drugo stran zlat most. Postavila ga je molitev njenih otrok, ki so jo za blagor njene duše pošiljali pred večnega Boga.

Bila je rešena.

Na drugi strani prepada se je širil krasen vrt, bil je raj. Sredi raja je stal zlat prestol, na njem je sedel Bog. V rokah je držal svet, okoli njega pa so stali angelci in igrali na harfe.

Mati je bila vsa prevzeta od nebeškega sijaja. Stala je in gledala. »Pridi!« ji je rekel Bog. »Veliko si trpela, deset otrok si lepo vzgojila, veseli se z nami!«

In tedaj je mati pristopila, dvignila roke v zahvalo in z angelci zapela... Zdaj gleda Boga na vekomaj.

Jan Plestenjak

Boštjanov Tonček

Očeta so mu ubili v Galiciji, hišo so mu požrli dolgovi, ostala mu je le mati sirota in pa široka cesta, razpletena čez širna polja in zgublajoča se v temne gozdove.

V raztrgani bajti bogatinca Kozinca je dobila mati zavetišče, za živež medlo, posneto mleko in lojevo zabelo. Za prebrani krompir pa se je morala pehati po njivah, trebiti meje in prati cunje bogatinčevim hlapcem in deklam.

Dokler Tonček še ni hodil v šolo, ga je jemala s seboj. Kadar ga je vročina prevzela na polju, ga je vrglo kar v razor, v gozdu se je zleknil v senco, pri potoku pa pod vrbovje.

»Pazi, da te kača ne piči. V takem grmovju jih je dosti!« ga je opominjala mati.

Tonček je kače sicer že videl, vendar da bi bile tako strašne in hude, se mu pa kar ni zdelo res.

»Ne kali mi vode!« je morala ponavljati ob potoku, ker je Tonček le prerad lovil ribice in jih spravljal v ribjo stajico, ki jo je ogradil z blatom in peskom. Po cele ure je potem ogledoval ribice, ki so se zaganjale v ogrado, da bi splavale na svobodo po kraljestvu potoka.

»Pomagaj mi, no!« ga je predramila mati.

»Bom!« je zahitel Tonček, prej pa še odprl ograjo, da so ribice v trenutku izginile v potoku.

Šola! Tonček se je je veselil, ker je bil radoveden, tu in tam pa ga je zaskrbelo, ker so mu starejši tovariši pripovedovali, kako strog je učitelj, kako mirno je treba sedeti in kako tenko poslušati.

No, ko pa je bil že v šoli, mu je še nekam ugajalo. Župnik je bil veliko bolj prijazen kakor na prižnici in učitelj ni bil tak razbojnik, kot si ga je namišljal.

»Le uči se pridno!« ga je svarila mati in kar grenko ji je bilo pri srcu, ko je odhajal.

»To bo dolgo dopoldne!« jo je zaskrbelo, ko je Tonček hitel po travniku in že zavil čez brv na belo cesto.

»Bog ne daj, da bi se kdaj šel potepat!« mu je naročala jesenskega dne. Sama je videla kopico otrok, ki so se potepali, doma so bili pa starši v dobri veri, da se pridno uče in tenko poslušajo.

»Ne bom!« je zatrjeval Tonček in čudno se mu je zdelo, da ga opominja, saj mu še nikoli ni prišlo na misel, da bi se šel potepat.

»Tonček, jaz vem pa za ribe, takole velike so. Jaz sem jih že pet ujel,« mu je razlagal Lačnikov Poldek.

»Kje?« je prevzelo Tončka. Loviti ribe, to je bilo zanj največje veselje.

»Na ovinku, pod mostom!« mu je razodel Poldek.